

splatné již před prohlášením konkursu. V takovém případě jest toto výživné, splatné již před tímto okamžikem, konkursem dotčeno a jest je pokládati za konkursní pohledávku. Tomuto názoru nasvědčuje předpis § 17 konk. ř., v němž se uvádí jako konkursní pohledávka i nárok na placení výživného, aniž se rozlišuje, z jakého důvodu vzniklo toto výživné (srov. rozh. čís. 5389 Sb. n. s.). V souzené věci bylo výživné 720 Kč, jež odvolací soud žalobci přisoudil, splatné již před prohlášením konkursu o jmění žalovaného. Jde tedy o konkursní pohledávku spadající do třetí třídy konkursních věřitelů. Byl proto spor zahájený o něm již před prohlášením konkursu přerušen podle § 8 konk. ř. Tento právní účinek prohlášení konkursu nastal sám sebou přímo ze zákona, a jest k němu hleděti z úřadu v každém období rozepře, pokud se věc dostala k vyššímu soudu přípustným opravným prostředkem. V tomto sporu však ani první soud, ani odvolací soud nedbaly předpisu § 8 konk. řádu a § 159 c. ř. s., nýbrž pokračovaly ve sporu nehledíce na prohlášený konkurs o jmění žalovaného. Žalobce pak — jak vyplývá z procesních i konkursních spisů — nepřihlásil svou pohledávku na výživném, splatném před prohlášením konkursu, podle §§ 104 a násl konk. ř. v konkursu žalovaného. Jestliže však se tak nestalo, tedy nelze pokračovati ve sporu o něm, neboť právní účinky přerušení sporu podle § 8 konk. ř. dosud trvají. Pokračovati ve sporu o tomto výživném bylo by lze až po zkušebním roku, byla-li by pravost přihlášeného výživného při tomto roku popřena (§§ 112, 115 konk. ř.). Jest proto řízení počínajíc dnem prohlášení konkursu v tomto směru zmatečné a rovněž tak i rozsudky obou nižších stolic, pokud jde o výživné za dobu od 30. ledna 1934 do 31. října 1934. Bylo je tudíž pro zmatečnost v tomto rozsahu zrušiti a věc vrátiť soudu první stolice, aby o ní — ovšem teprve tehdy, odpadnou-li důvody přerušení sporu — za předpokladů §§ 112 a 115 konk. ř. dále jednal a rozhodl.

Čís. 15479.

Náhrada škody způsobené členy obecního zastupitelstva při hlasování porušením předpisů § 48 čes. obec. zřízení.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Rv. I 1873/36.)

Žalobce se domáhá na žalovaných členech obecního zastupitelstva (obce v Čechách) náhrady škody způsobené mu podle jeho tvrzení tím, že porušením předpisů § 48 čes. obec. zřízení při přijetí jeho do služeb spolužalované obce byl připraven o místo definitivního obecního zřizence. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Nárok na náhradu škody vyvozuje žalobce z toho, že žalovaní členové obecního zastupitelstva jednali protizákonně, když nedbali zákon-

ných předpisů při hlasování o žalobcově přijetí do služeb spolužalované obce, že tímto jejich protizákonným jednáním byl připraven o definitivní ustanovení jako obecní zřízenec a že také spolužalovaná obec mu ručí za škodu takto způsobenou, protože byla žalovanými členy obecního zastupitelstva reprezentována. Při přezkumu napadeného rozsudku po stránce právní jest vycházeti ze skutkového zjištění nižších soudů, že při hlasování o propůjčení místa obecního strážníka a sluhy bylo přítomno deset členů obecního zastupitelstva (i se starostou), že z nich hlasovalo pro přijetí žalobce pouze pět, že tři hlasovali proti jeho přijetí, jeden se zdržel hlasování a obecní starosta vůbec nehlasoval, to jest, že se rovněž zdržel hlasování. Z toho dovodil správně již první soud, že nebylo dosaženo potřebné absolutní, to jest nadpoloviční většiny hlasů přítomných členů obecního zastupitelstva, jak to vyžaduje k platnému usnesení předpis § 48 českého obecního zřízení. Nebylo-li dosaženo potřebné většiny pro zvolení žalobce zřízencem obce ani při veřejném ústním hlasování, není podkladu pro domněnku, že by se bylo většiny dosáhlo, kdyby bylo bývalo provedeno hlasování lístky, takže není z toho důvodu nijak opodstatněno dovolatelovo tvrzení, že by se byl stal definitivním obecním zřízencem, kdyby byli žalovaní členové obecního zastupitelstva hlasovali podle zákona, to jest hlasovacími lístky, jak to nařizuje poslední odstavec § 48 českého obecního zřízení. Mezi tvrzenou škodou žalobcovou a domnělým nezákonným jednáním žalovaných členů obecního zastupitelstva není tedy příčinné souvislosti a není proto ani třeba zkoumati, zda lze žalovaným členům obecního zastupitelstva přičítati za vinu ve smyslu § 1295 obč. zák. »protizákonné« jednání spočívající v tom, že nepoužili hlasovacích lístků. Není ani zkoumati správnost názoru odvolacího soudu, že k neplatnosti volby by stačila již okolnost, že starosta obce opomenul hlasovati. Nedošlo-li k platnému ustanovení žalobce obecním strážníkem a sluhou, protože k tomu nebylo dosaženo potřebné většiny hlasů a protože mimo to nebylo o tom ani provedeno platné hlasování lístky (viz rozhodnutí čís. 12679 Sb. n. s.), tedy jest bezvýznamné pro tento spor, jaký výsledek mělo další ústní hlasování obecního zastupitelstva o otázce, od kterého dne má býti žalobce přijat, neboť hlasování o ní bylo již bezpředmětné a zbytečné.

Čís. 15480.

Knihovní vlastník domu se nemůže domáhati jeho vyklizení na tom, kdo od něho dům koupil a do něho se nastěhoval.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Rv I 2067/36.)

Žalobce přednesl, že dovolil žalovanému, by se nastěhoval do jeho domu vzhledem k tomu, že zamýšlel dům ten žalovanému prodati; poněvadž k uskutečnění prodeje nedošlo, domáhá se žalobou, by žalovaný byl uznán povinným byt, do něhož se v jeho domě nastěhoval, vykliditi.